

Portugalsko 27. 7. – 4. 8. 2015

Zpráva z nezapomenutelného výletu na pozvání portugalských mladých lidí, kteří byli v Praze na přelomu roku 2014-15 na setkání křesťanské mládeže a byli ubytováni v české rodině.

Do Porta, druhého největšího města Portugalska, které je na severu země, jsme přiletěly z Prahy přímým spojem s ČSA v pondělí po 10 hod. večerní s posunem času o 1 hodinu zpět, vyhledaly metro, koupily magnetickou kartu a zjistily, že do centra města, stanice Bolhao, kam jsme měly namířeno, vede fialová linie. Asi za půl hodiny jsme byly na místě a podle mapy se vydaly pěšky po pěší zóně Rua da Catarina k hotelu iStay, byl v centru města nedaleko Národního divadla a který jsme měly objednaný přes internet.

V úterý hned po snídani v hotelu jsme se vypravily na prohlídku historického města Ribeira (je zapsáno na seznamu dědictví UNESCO), což jde nejlépe pěšky. Cestou jsme navštívily několik kostelů, které jsou zdobeny vně i uvnitř většinou modře malovanými kachličky – azulejos. Katedrálu Sé, původně románská z 12. stol., postupně přestavovanou až do podoby gotické a barokní. Odtud byl výhled na nábřeží s mostem Ludvíka I. I v tak turistickém městě jako je Porto je možné najít úzkou uličku, která je turistů prosta, se stylovou tavernou, kde vám udělají místní specialitu, rybu „bacalhau“.

Příjemně naladěny jsme došly k historickému nádraží Sao Bento nazvaném po biskupovi, který byl prohlášen za svatého. Uvnitř výzdoba azulejos a moderní vlakové soupravy. Došly jsme na nábřeží, kde byla spousta kavárniček a přešly po dvoupatrovém mostě Luise I. (prvním patrem jezdí auta a chodí lidé, ve 2. patře je pěší zóna a jezdí zde jedna linka většinou povrchového metra. Na protější straně Ribeiros je čtvrť Vila Nova de Gaia, tak jsme po mostě přešly přes řeku Douro a rozhodly se navštívit jeden ze sklepů Portského vína, když už jsme ve městě, kde vzniká a vyváží se do celého světa. Vybraly jsme si sklepy Sandeman a zapsaly se na exkurzi v portugalštině (přítelkyně vládne tímto jazykem). Na závěr byla ochutnávka Portského vína červeného i bílého (které se vyváží jen v nepatrném množství, není tak sladké.

Víno fy Sandeman se pěstuje na březích řeky Douro s mnohaletou tradicí od r. 1790. Portské je alkoholizované víno. Přídavkem brandy se zastaví kvašení, vzniká sladká příchuť, která se zráním v sudech prohlubuje. Ruby je temně rudé portské s ovocnou příchutí, tawny je lehčí, zlatavější, ne tak sladké. Zrají v sudech 3 – 5 let. Pijí se po jídle. Porto bílé není moc známé a nevyváží se skoro mimo Portugalsko, dělá se z bílých hroznů – aperitiv. V sudech zraje dva roky. Vintage – víno 12 i více leté. Viděly jsme stoleté. Počasí bylo příjemné, foukal větřík, tak jsme strávily zbytek dne částečně i večera procházkami v uličkách města. Z krámků se suvenýry zazníval zpěv fado, což je zvláštní druh hudby. Buď s doprovodem kytary, nebo i orchestru. Je to portugalské melancholické blues, které se moc dobře poslouchá. Nejslavnější divou fado byla Amalia Rodrigues, Mariza je proslulá zpěvačka dneška.

Další den opět jiná část města, opět pěšky, přes Avenidu dos Aliados, které vévodí nahoře radnice. Je zde spousta prázdných a vybydlených, dříve honosných domů, které prý nikdo je nechce, neopravují se. Vůbec v celém Portu je mnoho starých domů, kterých si nikdo neváží. Šly jsme sráznou ulicí nejdříve z kopce a pak do kopce kolem mnohopatrových buržoasních domů, s železnými balkony, které byly na sebe nalepené, až ke kostelu a věži Torre dos Clérigos, která je 76 m vysoká, přístupná jako rozhledna a je dominantou města. Poté jsme došly k Bursovnímu paláci, postavenému v klasicistním slohu s Maurským zdobeným sálem, kde se scházeli obchodníci a bankéři. Samozřejmě jsme navštívily spousty krásných kostelů, které se nedají ani vyjmenovat.

Ve čtvrtek odpoledne jsme měly opustit Porto, tak jsme ještě využily čas k dalším procházkám. Objely jsme historickou tramvajkou památky, které jsme navštívily pěšmo, prošly rušnou a nákupní třídou Santa Catarina a ke stanici metra Bolhao, kde vedle byla velká tržnice stejného názvu a tam jsme zašly na oběd na další portugalskou specialitu na pečené rybičky a franceschino, což je obložený chléb plátkem masa, klobásy, navrch sýr, zapečené a polité omáčkou z vína a piva a nějaké koření. A pak zpátky k hotelu, kde jsme měly v úschově zavazadla a ke 3. hodině odpolední pro nás přijeli dva studenti Teologické fakulty a odvezli nás do 50 km vzdáleného města Braga, třetího největšího v Portugalsku. Ubytovali nás v hostinských místnostech semináře, nedaleko centra. K večeru jsme si ještě seminář s nově opraveným kostelem v moderním stylu prohlédly. Pak jsme se společně prošli večerní Bragou, která je hlavním církevním centrem.

V pátek ráno přišlo, tak naši průvodci rozhodli, že pojedeme do Santiaga de Compostela ve Španělsku, kam chodí poutníci z celého světa do Svatojakubské baziliky, kde jsou uloženy ostatky sv. Jakuba – Santiaga. Jsou 4 poutní trasy pod znamením mušle a všechny byly zařazeny mezi památky UNESCO. Cestou jsme se zastavili v opevněném městě Valenca – Fortaleza, odkud vychází většina portugalských poutníků na 100 km pouť do Santiaga. My jsme jeli autem. Prohlédli jsme si chrám sv. Jakuba, procházeli se uličkami a politovali poutníky s odřenými patami, kteří oblehli náměstí. Při zpáteční cestě jsme se zastavili v městečku (kde byl románský kostel) na řece Minha, která ústila nedaleko do Atlantiku a kde byl přivoz na druhou stranu do Španělska. Pobřežní cestou kolem moře jsme pak vyjeli na vyhlídku a k chrámu sv. Lucie a do městečka Viana di Castelo, kde bylo zakotveno dost lodí, i špitální loď jako muzeum.

V sobotu jsme si udělaly volný den, nikam nejely a šly jsme se podívat po Braze samy. Zastavily jsme se v knihkupectví v bývalém paláci, kde vzadu byla malá zahrádka na kávu. Pak jsme si šly prohlédnout muzeum, šlechtické obydlí a palácové zahrady a několik kostelů. To už jsme měly sraz s našimi studenty a zašli jsme na večeři do staré restaurace U Inace, která funguje od r. 1934, oceněná Michelinem. Ještě pozdě večer jsme se vyjeli podívat na osvětlenou baziliku Bon Jesus de Monte, kde bylo velmi živo. Do velké restaurace na vyhlídce se sjela spousta návštěvníků na sobotní večeři.

V neděli jsme se jeli podívat na poutní chrám San Bento, kde byl pochován biskup, který byl prohlášen za svatého. Podle něj se jmenovalo i nádraží v Portu. Po obědě v místním bufetu jsme se jeli podívat k velké přehradě a hydroelektrárně a pak Národním parkem, který byl udržován jako prales, jsme přešli do Španělska na zmrzlinu. Ještě jsme zajeli k řece a vykoukali se, pak jsme pokračovali na Bragu a cestou jsme se stavili v městečku, kde se konalo procesí městem, byly tam stánky s jídlem, hudba a moc lidí. Neměli jsme moc času, protože jsme za světla chtěli ještě vyjet lanovkou na vodní pohon (je jich asi jen 10 na světě) k bazilice Bon Jesus de Monte a prohlédnout si kostel a schody, které vedou nahoru a jsou známé z různých kalendářů. Zpět jsme zase sjeli lanovkou a odjeli do Bragy.

Poslední den v pondělí dopoledne, jsme se ještě došly projít Bragou, zašly do infocentra, do parku a na oběd se vrátily do semináře. Ze zahraničí se vrátil náš hostitel a odpoledne jsme všichni vyjeli ještě na výlet a to do města Guimaraes, podívat se do paláce vévodů z Bragancy a nad palácem je žulový hrad s ochozy a výhledem. Guimaraes bylo nejstarší hlavní město Portugalska ve 12. století a Alfonso Henriques se prohlásil prvním portugalským králem a hranice, které vyjednal se Španěly, se zachovaly nezměněné dodnes. Procházeli jsme uličkami města, domečky s balkony, hospůdky v podloubí až k hlavnímu kostelu, který se nazývá olivový. Roste tu olivovník, ze kterého se lisuje posvátný olej, kterým se v kostele svítí. Zajeli jsme k stanici lanovky pod kopec a vyjeli k bazilice nahoru. Tam jsme viděli i korkové duby.

Po 3 letech se provádí 1. řez a další až po 9 letech. Z korku se tady dělají různé suvenýry – kabelky, peněženky, náramky a další. A nakonec jsme projížděli letovisky u Atlantického oceánu a zůstali na večeři v jedné restauraci, na kterou se stojí fronty a čeká se i hodinu. Měly jsme rybky, které se chytají na prut někde v oceánu. Pak už zpátky a dobalit, brzy ráno odjíždíme na letiště do Porta. Rozloučení s hostitelem, od kterého jsme dostaly vynikající pomeranče a Portwine.

V úterý jsme se rozloučily ještě s našimi dvěma průvodci a odstartovali jsme s hodinovým zpožděním. Adie Porto, chtěly bychom se ještě vrátit, bylo to úžasné. V Praze jsme byly kolem 12 hodin a za víc jak 30 °C vedra odjely domů.